

ΒΓΑΙΝΟΥΝ

Ήλθε ἡ καλοκαιρία μὲ μεγάλη φούρια,
 ἔγρηκαν τὰ κορόμηλα, ἔγρηκαν καὶ τ' ἀγγούρια,
 ἔγρηκε καὶ ὁ θεοδωρὴς μόνος ἑστὸς περὶ γλάνι
 νέους πάλι βλάμηδες καὶ ὀπαδοὺς τὰ κάρη,
 ἔγρηκε καὶ ὁ Ράλλης μας μὲ τὸ τρίτο κόμμα,
 μὰ καὶ ἄλλα φαίνεται πῶς θὰ ἔγρουν ἀκόμα.

-E-

Ἐγρήκαν φύλλοι μπόλικοι, ἔγρηκε τὸ κοντοῦπι,
 ἔγρηκαν καὶ ἐπιτροπαὶς ἀπὸ τὸν Τρικούπη,
 ἔγρουν καὶ ἀγάματα πάλιν εἰς τὰ ξένα
 ἀπ' αὐτὰ τὰ χρώματα τὰ τρισδοξαμένα,
 ἔγρουν κλέφταις περισσοὶ μέρα μεσημέρι
 καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσιν καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

-E-

Ἐγρουν τὰ ραπόσταρα, ἔγρουν καὶ ἡ μπάμζαις,
 καὶ ἑστὴν Μπόρσα ἔξαφνα ἔγρουν τόσαις Λάμζαις,
 πέφτουν τὰ χρεώγραφα σκοπὸν οἱ κονμπαραδες,
 καὶ ἀπὸ τσέπαις ἔρημαις ἔγρουν οἱ παράδες,
 ἔγρουν ὄρνιθα γὰρ φαγὶ καὶ πονιλὰ μεγάλα,
 ποῦ ποτὶ δὲν πλάνονται εὐκολὰ σὰν τὰ ἄλλα.

-E-

Ἐγρουν ἀρχαιοφίλοι, ἔγρουν καὶ ἄγρογδύταις,
 ἔγρουν κούκλαις ὠμορφαις, ἔγρουν καὶ Ἀφροδίταις,
 ἔγρουν νέοι Σύλλογοι καὶ Μεταλλουργεῖα,
 ἔγρουν καὶ Ἀνακρίταις μὲ πολλὰ λιμπρέτα,
 ἔγρειν κάθε μας κακό, βασιλεῖς ὄγεια,
 καὶ ὅλοι ἔγρουν εὐκολὰ δίχως μὲν ρετσέτα.

Σουρπ

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἀπόσπασμα Ἀρχαιολογικοῦ Λεξικοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ
 μετὰ χίλια ἔτη.

Ἡ ἀτυχὴς αὕτη πόλις ἐπιστεῦετο, ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Κέκρωπος καὶ ἐλέγετο Κεκρωπία, ἀλλὰ νεώτεροι ἔρευναι ἀπέδειξαν, ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Κέκοπος καὶ ὀρθῶς ἐκαλεῖτο Κεκοπρία. Τὴν νεωτέραν ταύτην γνώμην ἐπιρρωνύει καὶ ἡ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος κατάστασις αὐτῆς, ἥτις εὐρηται εἰς τι διασωθέν φύλλον ἱατρικὸν «Φοῖβος» τοῦ διασημοτέρου ἱατροῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Πύρρα. Ἐπὶ τρεῖς ὅλους αἰῶνας κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἦτο ἡ ἐστία τῶν φώτων καὶ τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ τὴν α' Ἰανουαρίου τοῦ 1835 καταστᾶσα πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου βασιλείου ἤρξατο νὰ γίνηται ἡ ἐστία παντὸς μολίσματος καὶ τὸ κέντρον πάσης κακοηθείας, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε συνέστη κατὰ τὸ 1888 σύλλογος θέλων νὰ πατάξῃ τὸ κέντρον τοῦτο κληθεῖς... ἀποκεντρωτικός.

* *

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ τάλαινα αὕτη πόλις ἐκοσμεῖτο ὑπὸ λαμπρῶν

οικοδομημάτων, ἅτινα σήμερον δὲν ὑπάρχουσι, διότι ἀπὸ τοῦ 1875 ἐπέδραμεν ὀρὴ ἀτακτος καὶ βάρβαρος ἡ λεγομένη τῶν ἀρχαιοκαπήλων, ἥτις μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐντὸς κιβωτίων ἐπώλησε ταῦτα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν ἐνθα εὐρίσκονται σήμερον.

Τὰ μνημεῖα ταῦτα εἶνε :

Ἡ Ἀκρόπολις περιλαμβάνουσα δύο περιόλους, ὧν ὁ εἰς ἐκαλεῖτο Πελαργικός, ἐκ τινος Πελαργοῦ συντάκτου εἰκονογραφημένης σατυρικῆς ἐφημερίδος καλουμένης «Ἄστυ». Σήμερον ἡ Ἀκρόπολις εὐρίσκεται καλῶς ἔχουσα εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ μουσεῖον πωληθεῖσα ὑπὸ τινος Ἑφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων κατὰ τὸ 1942, εἰς ἀνάμνησιν δὲ τοῦ περικαλλοῦς τοῦτου μνημεῖου ἐκδίδεται ἀκόμη καὶ τώρα μεγάλη ἐφημερίς φέρουσα τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτερου Νίκης, ὅστις παραδόξως πῶς ἐνῶ ἦτο ἄπτερος ἐπέταξε καὶ αὐτὸς εὐρισκόμενος σήμερον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Βουλγαρίας. Ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τοῦτου ἐφυλάττετο πανάρχαιον ξόανον ἀναμορφοῦ τοῦ προθυπουργοῦ ἄνευ πτερῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐπωνυμία.

Τὸ Ἀρολόγιον τοῦ Κυρρήστου, ὅπερ, διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, οφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ἐκλάπη ὑπὸ ἀρχαιοκαπήλων, ἀλλ' ὑπὸ τινος λωποδύτου, ὅστις ὅμως συνελήφθη κατὰ τὸ 1888 ὑπὸ τῆς τότε δραστηρίας ἀστυνομίας.

Ἡ Πυλὴ, ἥτις, μετὰ πολλὰ συλλαλητήρια διεσπασμένη ὑπὸ τινος Κοντοπούλου, κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Τυτάρη διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἐκ τῶν λίθων αὐτῆς οἰκία. Κατ' ἄλλους ἡ Πυλὴ ἀφῆθη ἐπίτηδες νὰ καταστραφῇ διότι καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Δρακαλᾶς ὀνόματι, ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ ἐκτεθὲν διαδεχόμενος οἰονεὶ τὸν Δημόσθεν. Ὅπως δὲ σήμερον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀκριβῶς ὑφύεται μεγαλοπρεπὲς ἀποθευτήριον ἰδρυθὲν δαπάναις τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐκτὸς τούτων ἄλλα λόγου ἦσαν καὶ ἡ Ποικίλη Στοὰ καὶ τὸ Πρυτανεῖον ἐνθα ἐπιτίζοντο οἱ πρέσβεις καὶ οἱ ἐπίσημοι πολῖται. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα πάντα τὴν σήμερον δὲν σώζονται, διότι ἡ μὲν Ποικίλη Στοὰ ἔπαυσε νὰ ἐκδίδεται δι' ἑλλειψίν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, τὸ δὲ Πρυτανεῖον κατηργήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος, διότι τελομένης τῆς ὀκτακοσιετηρίδος τοῦ ἐν Βονωνίᾳ πανεπιστημίου ἦλθεν εἰς ρῆξιν μετὰ τῆς Συγκλήτου. Ἐν τῷ Πρυτανεῖῳ τοῦτον δὲν ἐτρέφοντο πλέον οἱ πρέσβεις, ἀλλ' οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἵτινες εἶχον τότεν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, ὥστε ἐπληρώνοντο 500 δραχμας (νόμισμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) διὰ νὰ παραδίδωσιν ἐν μόνον μάθημα.

* *

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ Τούρκικοῦ ζυγοῦ οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας ἡσυχάζοντο κυρίως εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε ἀπὸ τοῦ 1890 καὶ ἐντεύθεν δὲν εὕρισκεν σπουδαστὴν ὑποδημάτων ἢ παντοπώλην ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ᾔτῃ καὶ δικηγόρος ἢ ἱατρός. Πάντες οἱ ἄλλοι οἱ μὴ ὄντες ἐπιστήμονες ἦσαν μεσῖται ἢ ἐπιχειρηματῆαι ἄνευ κεφαλαίων, οἵτινες ἐπὶ τέλους εὕρισκον τὸν σκοπὸν τοῦ βίου : ν' αὐτοκτονῶσι. Ἔνεκα τῶν λόγων τούτων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν παρήρχετο ἡμέρα καθ' ἣν νὰ μὴ ἐγένοντο πέντε τολάχιστον αὐτοκτονίαι. Ταῦτα πάντα δὲν ἔμπόδισαν βεβαίως ν' ἀνεγερθῶσι περικαλλὴ μνημεῖα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἀξιολογώτερα ἦσαν :

Ἡ Ἀκαδημία, ἥτις ἰδρύθη ἐκ μαρμάρου καὶ ἡ ὁποία οἱ ἑλλεῖψιν Ἀκαδημαϊκῶν μετεβλήθη εἰς καπνοκοπήτριον καὶ εἰς ἐργασίμους πρὸς στρατιωτισμὸν ἐμπέδων ταγματῶν. Ἱστορικῶς δὲν ἀποδεικνύεται ἐὰν εἰσῆλασεν ἐν τῇ χώρᾳ ὀρὴ τις Οὐνῶν ἢ Βανδάλων, ἥτις νὰ κατέστρεψε τὸ κτίριον τοῦτο, ἐξ οὗ εἰκάζεται, ὅτι οἱ κάτοικοι μετ' ὅλην τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν ὀλίγον διαφέρον ἐκείνων.

Τὸ Θέατρον, ὅπερ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων μεῖναν ἡμιτελεῖς ἐργασίμευ ἐἰς πᾶσαν δυσωσύμιον ἀνάγκην καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεπερατωθὲν κατέπεσε μετ' ὀλίγῃ ἔτη χάρις εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἱκανότητα τῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἦδη χρησιμεύει μόνον διὰ νὰ συγχίζονται οἱ ἀρχαιολόγοι προκειμένου περὶ τῆς ἀρχαιότητος τοῦτου καὶ τοῦ θεάτρου Ἡρώδου τοῦ Ἀγρινοῦ, συνεργάτου ἐπίσης τοῦ «Ἀστειος».

Τὸ Ὀφθαλμιατρεῖον κατὰ τὴν κοινωφελέστατον τότε διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν γενικὴν τυφλότητα ἔνεκα τῆς σκόνης τῶν ὁδῶν.

Ἀλλὰ τὸ μόνον ἀρμόζον εἰς τὴν ἐποχὴν ἱδρυμα ἦτο τὸ τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Τζωρτζή Δρομοκαίτου κείμενον εἰς θέσιν Δαφνίων. Κατ' ἀρχὰς ἦτο μικρὸν περιλαμβάνον περὶ τοὺς ἑκατὸν μόνον ἀσθενεῖς, ἀλλ' ἤδη διατηρηθὲν λίαν εὐλόγως ἐν καλλίστῃ καταστάσει καὶ ἐπεκταθὲν δύναται νὰ

περιλάβει πολλούς τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι, ὅτι ὅσοι ἐκ τῶν ἐλλήνων δὲν ἀπέθανον ἐξ εὐλογίας, χολέρας, καίριακού τύφου καὶ ἐκ τῶν ἐπιστρατεύσεων ἐνοσηλεύθησαν ἐν τῇ φιλανθρωπικῇ τούτῳ καταστάσει.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς μελλούσης ἀντιγραφῆς

Τὸ Ἐλεργὸν

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΕΙΣ

Εἰς τοὺς μικροὺς Ταμίας ποῦ ζοῦν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις λόγῳ βραδυπορίας καὶ λόγῳ ἀναρχίας, διότι τῶν βιβλίων δὲν ἔφερον τὰς λήξεις, ὁ κύριος Τρικούπης ἐπέβαλ' ἐπιπλήξεις: τοὺς εἶπε νὰ μαρθάνουν καλὰ τὸ μάθημά των καὶ φρόνιμα νὰ παίζουν, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων, ἐν τῷ δρόμῳ νὰ μὴ τρέχουν, τὴν τούκα νὰ μὴν ἀλαῖνε καὶ οὐτε ποτὲ ὅαν μάγκαις λόγια κακὰ νὰ λέγε, εἰς ὅσα λέει ὁ κόσμος νὰ λέν' πῶς δὲν πιστεύουν καὶ ὅταν τυχόν κοιμοῦνται ψωμὶ νὰ μὴ τηρεῖουν.

ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

Φημίζεται τὸ ἔθνος εἰς ἀρετὰς καὶ εἰς κάλλη ἀλλὰ δὲν ὑποθέτει κανέναν πρὸς στιγμήν πῶς, σὲν τοῖς τόσοις ἄλλοις, ἀκόμα καὶ οἱ δασκάλοι πρωτεύουν ἐν τῷ ρεθόλθῳ, καθὼς καὶ εἰς τὴν πυγμὴν Ἄφοῦ προχθὲς ἀκόμα — ὦ! τλήμων ἐποχὴ! — εἰς δάσκαλος σκοπεύει καὶ εἰς ἄλλος πυγμαχεῖ.

Η ΒΡΟΧΗ

Ἐ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρου αὐτοῦ τοῦ δυνατοῦ, ἐ τὴν γῆν θοῦ βαδίζουν τὰ πάντα ἐν εὐχῇ, ἐ τὴν γῆν τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ κοριοροῦ καλῶναι κάπου κάπου νὰ πιάνη μὲν βροχή.

Καὶ ἐκεῖ ἔστι

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΦΙΛΕΥΣΠΛΑΓΧΝΟΥΣ

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

Ὑπερτάτη ἀνάγκη μοὶ ἐπιβάλλει δις τῆς ἡμέρας νὰ διέρχωμαι, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς κατοικίας μου, διὰ τῆς ὁδοῦ «Πινακωτῶν» καὶ τῆς λεωφόρου «Πανεπιστημίου». Δὲν γνωρίζετε μεθ' ὁπόσης θλίψεως διηρχόμην τὴν δευτέραν τούτων, ὅχι διότι εὕρισκον ἐν αὐτῇ θνησιμαίαν ζωάν, ἀλλὰ διότι συνήντων τὸν κ. Σταμούλην, καθ' ὅσον καὶ ἡ ὁδὸς τῶν «Πινακωτῶν» ἔχει τὴν φρικώδη λάσπην, τὴν ἀνυπόφορον σκόνην καὶ ὅλα τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα, τὰ ὁποῖα ἐκρέουσιν εἰς τὰ πεζοδρόμια εἰς ἐνδείξιν τῆς αἰωνίας τυφλότητος τὴν ὁποίαν πάσχει ἡ ἀστυνομία. Ἐθλιβόμην μεγάλως ὅταν διηρχόμην τὴν λεωφόρον «Πανεπιστημίου», διότι ὑπόδρα ἔβλεπον ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸν ἀτυχῆ Ἀπόλλωνα ἐπὶ τῆς στήλης γυμνὸν καὶ τετραχελισμένον ταλαιπωρούμενον, ὡς ἀληθῆς στηλίτην τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σχλημαν ὅλους τοὺς ἄλλους συναδέλφους τοῦ θεοῦ ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει. Ἡλπίζον, ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα μάλιστα ἐγκαίρως θὰ ἐλαμβάνετο πρόνοια καὶ, ὅτι θὰ ἐπέσυρον τὰ βλέμματα τῶν φιλευσπλάγχων.

Δὲν ἔρκετ' ὅμως, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅτι δὲν ἐλήφθη οὐδεμίαν φροντίδα διὰ τοὺς ταλαιπώρους τούτους πάσχοντες θεοὺς, ἀλλ' ἰδοὺ πρὸ ὀλίγον ἡμερῶν εἰς τὴν ὁδὸν «Πινακωτῶν» ὁ κ. Σχλημαν καὶ ἄλλον Ἀπόλλωνα μᾶς παρουσιάζει ἐπὶ τοῦ ἀνεγειρομένου Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου ἐν περιβολῇ Ἀδαμιαίᾳ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τὸ φύλλον τῆς συκῆς.

Ἐπειδὴ μὲ τὰς τάσεις τὰς ὁποίας ἔχει ὁ κ. Σχλημαν, ν' ἀγοράσῃ ὅλας τὰς ἀθηναϊκὰς οἰκίας, εἶνε δυνατόν νὰ ἴδωμεν ἡμέραν τινὰ εἰς ὅλας τὰς οἰκίας ἕνα θεὸν ἢ μίαν θεάν τῶν προγόνων μᾶς γυμνὴν, διὰ τοῦτο ποιῶμαι ἐκκλησίαν εἰς πάντα φιλευσπλάγχων καὶ ζητῶ τὴν ὁβολὴν τοῦ, ὅπως ἀγορασθῶσι διὰ τοὺς ταλαιπώρους τούτους ἐκπτώτους θεοὺς ἐνδύματα καὶ πρὸ πάντων... πατε-λῶνια, ἔστω καὶ ἐκ τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Ρετσίνα.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως.

Δουλὸς σας

Τσοπανάιος

— Ἐκέτησε τὸν Τρικούπη;
— Ἐδοκίματα ἀλλὰ δὲν δέχεται ...